

מ ID

אל
גורוג'י
ומטאג'י

מ ID

אל

גורוג'י

ומטאג'י

כל הזכויות והחובות

ביי ביי

עידו לא יודע

16:29

12-2019 ספטמבר-12

ורנאסי, הודו

זהו הספר השני הנכתב על ידי עידו לא יודע.

כעת נייר עבודת היד עשוי מ- 100% חומר ממוחזר כלשהו.

הפלטפורמה הקצרה-משהו תשמש אותנו במסע הקצרצר בו ככל הנראה ואתאר באופן חלקי ביותר מסע כלשהו שהחל בלידתי ועד לרגע הנוכחי טרם אני מתחיל את טקס 16 הימים (פִּיטֶר פֶּאק) עבור אבי - עידו "לא יודע" גנתון.

את הספר הזה אני ממליץ לכם לקרוא עם קורטוב של אמונה.

קורטוב של אמונה בי
וחופן נדיב של אמונה
בעצמכם.

כבר חלפנו דף אחד וכותרת ראשית וייתכן
שלקח לכם בשלושים שניות לקרוא. ייתכן
ואף עשרים שניות.
אך במסע הזה אין מה למהר.
אין כאן מטרה להתחיל את הקריאה ואין כאן
מטרה לסיים את הסיפור.
הסיפור אינו מתחיל באות הראשונה בספר
ואינו מסתיים באות האחרונה או בסימן
הנקודה.

את סיפורי אני מספר לכם לעיתים רבות כדי
לסייע לכם ללכת לאיבוד בג'ונגל התודעה
של עולמנו.
כדי לאפשר לעצמכם ללכת לאיבוד אתם
ראשית נדרשים לכיוון מסויים בחייכם.

רוב הסיכויים שישנו כיוון אשר נדמה לכם
ומנחה אתכם ורבים הסיכויים שכיוון זה, על
כמה שנדמה ומספק ביטחון אשלייתי
כלשהו, אינו עונה על צורך מהותי בחייכם.
ייתכן.
וייתכן שלא.

איני יודע ומעולם לא ידעתי.

אתם יכולים לסגור את הספר כבר כעת אם
זהו אינו זמנכם ללכת לאיבוד.
אתם רשאים גם להמשיך לקרוא אף אם
אינכם מוכנים ללכת לאיבוד ולשחרר כל
קמצוץ של החיים בהם אתם מאמינים. החיים
שאתם מאמינים שהינם "חייכם".

ייתכן ותגלו בקריאת הספר את הסוד הקבור
בכל אות ואות ותראו את הבדיחה הגדולה
של חיינו, המורכבת מחיבור של נקודות
לצורות ולמילים ולמשפטים ויוצרת בין היתר
אמונות.

- אם אינכם צוחקים מן הבדיחה הזו - אינכם צוחקים.
- אם הינכם צוחקים מן הבדיחה הזו - הינכם צוחקים.

כל שנדרש במשפטים לעיל היה להחליף בין שתי אותיות בלבד.
שתי אותיות והמשמעות השתנתה.

אותי זה משעשע ביותר ונדמה ממפגשי את רוב בני האדם, שבדיחת השפה, המילים, האותיות, כלל אינה מובנית וגורמת לחוסר תפקוד משווע המבוסס על המתכון - "לקחת את החיים ברצינות".

שמעתי את המנטרה הזו פעמים רבות בחיי, או יותר נכון את היפוכה - "אינך לוקח את החיים ברצינות".

אני מרשה לעצמי לומר, כי ההפך הוא הנכון.
אני לוקח את החיים כה ברצינות שלא נותר
אלא לראותם כבדיחה אחת גדולה, כאשליה,
כמשחק החיים, בְּלִילָה (Leela) אם תרצו.

ייתכן ועד לנקודה זו לקח לכם כדקה וחצי
לקרוא.

האם תוכלו בעת להקדיש דקה וחצי מזמנכם
לעצור?

פשוט לעצור ולהתבונן.

בתור הַבְּנוּנָה אציע לכם להתבונן במה הגוף
שלכם מספר לכם ובמה המיינד שלכם מספר
לכם.

ראשית, הגוף שלכם מספק לכם תחושות,
ושנית, המיינד מחבר מעל זה צלילים
למילים.

זה הכל - דקה וחצי, 90 שניות.
למה לעשות כן? איני
יודע.

הפכתם את הדף?
התבוננתם במשך דקה וחצי?
העדפתם להתבונן במשך 90 שניות?
כל שאוכל לשתף אתכם בעוד אתם חולפים
במקצועיות כה רבה מאות לאות, מדלגים
ממילה למילה, צולחים משפט אחר משפט,
גומעים פסקה אחר פסקה, מסיימים דף אחר
דף, כל שאוכל לעשות זה לחזור ולשאול -
האם הייתם ערים
בזמן זה למתרחש בגופכם?
האם הייתם ערים
לסיפורי המינד תוך כדי הקריאה?
האם כעת הינכם ערים לגוף?
האם כעת הינכם ערים
לתמלילי המינד?

כי אם לא, המשוואה המתמטית היחידה
שאוכל להסיק היא שאתם ישנים.
אין זה כלל טוב ואין זה כלל רע.
חוויתי בחיי ועודני חווה שנות ערבות
והתעוררויות מבעיתות.
ברם, החוויה של להיות ער לשינה הערבה
ולהיות ער להתעוררות המבעיתה - זהו פרס

שלא הכינוני באמת לקבל בשעשועון הקרוי

-

"גלגל החיים", או אם תרצו,
"גלגל המזל".

ייתכן ואשתף עמכם את הכלים השונים
העומדים לרשותי בין IT לגורוג'י ומטאג'י.
וייתכן שלא.
איני יודע. בינתיים...

ואגלה כמותכם מה הדיו מעוניין לכתוב דרך
העט או מה העט מאפשרת לדיו למרוח.
אתכם. ואותי. כרגע בשפה הכתובה.

בדיבוריי אני גם מתייחס לשפה המדוברת,
אך לא
כעת.

כעת, עת וההקדמה מגיעה לסיומה, כך אני מאמין, מרגיש ומנחש, כשחלפו להן יחד עם התבוננות 90 השניות (או הדקה וחצי) ייתכן כארבע דקות.

ייתכן וחייכם חלפו כבר על פני שני עשורים, שלושה, ארבעה, שישה או יותר. ייתכן, ושוב חוזר אני ל"חוק פֶּאֲרֵטוֹ" שציינתי גם בספרי הקודם, שהיחס של 20-80 בין שינה לעירנות נטה עד כה בחייכם לרף השינה.

אולי כעת מגיעה העת להתעורר.

אלו היו סך הכל ארבע דקות ואולי יותר (או פחות).
איני יכול להבטיח דבר ומעולם גם לא הייתי יכול.
אני רק יכול למסור לכם כי התעוררות בעודנו בחיים -
זה משהו-משהו, יופי-
יופי.

דף זה מוקדש
לזכר הימים שחלפו בגאנגס בירדן או בירקון
בפרק הזמן
שחלף עד שהגעתם לקרוא את דף זה.

ואם אתם שואלים -
"האם איבדת את זה?"
אענה, "אהה, כן". (ייתכן).
האם זהו זמנכם לאבד
את "זה"?

פרק 1 כשהשם ניתן

את שמי קיבלתי אחרי שכבר יצאתי לדרך.
אני מאמין כי הדבר גם אצלכם. כך היה וכך
יהיה.

משבר הזהות מתחיל דווקא עם קבלת שמנו
מהורינו.

זה הקול ששמעתי בבוקר זה.
זה הכל.

אני מזכיר לכם אודות המסע הנוכחי בין
נקודות, אותיות, מילים, משפטים ופסקאות.
אני מזכיר לכם אודות האפשרות ללכת
לאיבוד בג'ונגל התודעה.
פחד, ברובד מסויים, מורכב
משלוש
אותיות.

עמוד זה מוקדש

למי שהאמנתם שהייתם
למי שתאמינו שתהיו

יהי זכרם ברוך
וצרור במי שתמיד
הנכם. ■

הוא המתין לכם תמיד. ■

פרק 2 כך קראו לי

שמתם לב כיצד בקלות כה רבה חולפים
פרקים בחיינו?
שמתם לב לצורות ולצלילים שמהם חייכם
התהוו?

מאחר ונתנו לי שם ולאורך פרקי הזמן
השונים כינוני והגדירוני בכינויים ובהגדרות
שונים אתאר כאן ספּוּרִים מהם על ציר הזמן
"מ IT (היי טי, היי טק) אל
גורג'י ומטאג'י"

ציר הזמן בזיכרון החל טרם פרק ה IT בחיי.

שמות ותארים שונים
קיבלתי.

החל מיניב גנתון ודרך קיבוצניק וכלה
בכדורגלן ועד לווני פו.
היו גם האח של והבן של, והחכם והתמים.
נוספו הילד הטוב ובעל העיניים התכולות
בואי "היזהר שלא ישטף לך הצבע
מהעיניים".
הגיע לו גם כינוי הישראלי והג'ובניק
ו"החיים שלך דבש אז לא נוסף לך סוכר
לתה".

כל אלו נצטברו בראשי יחד עם צלילים
וצורות רבים עוד בטרם נוספו להם צלילי
וצורות עולם ה IT פינת ההיי טק.

היש סיבה שסיפרתי כל זאת?
חלפתם על פני הצורות כהוא
זה?

שמותיי ותיאורי מעולם לא היו חשובים.
מעולם.

האם הייתם נוכחים לעצמכם בעת קריאת
הצורות חסרות המשמעות הללו?
האם ברורה לכם איכות הנוכחות הזו?

"לי" היא ברורה ועל כמה שניסה פיידרוס
דרך רוברט פירסיג ב"זן ואמנות אחזקת
האופנוע" או בעצם רוברט פירסיג דרך
פיידרוס, לתאר את "האיכות", ברור לי שאלו
רק צורות (בשפה המדוברת) ורק צלילים
(בשפה הכתובה).
התכוונתי הפוך. הפוך גוטה.

כך היה וכך יהיה.
וייתכן כי ימשיך להתברך
השם.

עולם ה IT טרם מטאג'י וגורוג'י הוסיף
לשמותיי גם את ההייטקיסט ויועץ התכנה,
כמו גם יועץ התכנה הבכיר וגם ניסיון קצר
להוסיף תואר של מנהל צוות טכני (או משהו
שכזה).

היה גם תואר ה"הוא שהרוויח 10,000 ש"ח
בחודש וקיבל רכב חדש בגיל 23" ועוד
שמות שלא דרשתי אך קיבלתי.

עוד ועוד ועוד.

מתחילה להתבהר לכם איכות הנוכחות

בחייכם? ועכשיו?

האם אתם מנסים להבין?

האם אתם מזדהים? מתרחקים?

שאלות רטוריות לחלוטין
והתחושה ממשיכה לעלות ולרדת בגופכם,
והמיינד ממשיך ליצור צלילים
משלו.

מקום לסימון תאריך עצירה

כאן זה הזמן לעצור.
לעצור ולהניח בצד את הספר.
להניח לו לשבוע אחד לפחות.
זה הזמן אחר כך לקרוא מההתחלה.
מתחילת חייכם , מתחילת זכרונכם
, ורק אז להמשיך.

האמנם?

מוכנים לדרך?

פרק 3 הזמן להמשיך?

הנחתם את הספר לשבוע?

המשכתם לקרוא ברצף?

הקשבתם לי? הקשבתם לעצמכם?

האם דרכינו נפרדו לפרק זמן מסוים?

האם נעניתם להצעתי תוך הקשבה לעצמכם?

האם נעניתם להצעתי תוך העדר הקשבה

לעצמכם?

האם אתם כלל מודעים למי מקשיבים

כשאתם מקשיבים לעצמכם?

האם אתם מאמינים כי יש לכם האפשרות

להקשיב לעצמכם?

האם "אני-עצמי" כלל משנה עבורכם?

משתנה עבורכם? קבוע?

שוב שאלות רטוריות.
או שאלות ברומטריות.
הזמן
להמשיך?

מקום לסימון תאריך המשך

פרק 4 המשך השם לאחר נוח

את חיינו אנו מבזבזים במתן שמות ותארים,
זהויות וכינויים.

הזמן יקר אך אינו עולה אגורה שחוקה רק
שהינכם מבזבזים זמנכם היקר לריק.

וכיצד אדע כי זמנכם לריק הוא מבזבז? לא
אדע.

אך דרישתכם הינה לשאול לשמי ולענות
בשמכם, לענות את זהותכם אשר אינה
דורשת בשמכם ואינה מכירה כלל בשמכם.
כלל.

זהו הכלל ואין יוצא מן הכלל.

זה ותו לא. זהותו לא
בשם.

פרק 5 השם ממשיך להתגולל

6 שנים עבדתי בחברת "מטריקס IT".
2006 - 2012.

נחשפתי לעולם היוגה וקצת יותר למוזיקה
תוך כדי ניסוי וטעיה בעולם החומרי
ומשכורת שעולה מן עת לעת ורכב חדש מן
העבודה כל כמה שנים.

"ברוך הבא לכלוב הזהב" -
האיחול אשר קיבלתי ממכרה מהקיבוץ.

אין מנוס מלצעוד בנתיבנו כמו גם
אין מנוס מלקבל את שמנו מהורינו.
אין מנוס.

אין מה לברוח לא מזה ולא מזה -
אין ברירה בעולמנו שלנו ואם אתם
רואים אחרת, זה כי אתם רואים.
אחרת.

אמשיך לומר לכם כי לא בחרתי את שמי כמו
גם לא בחרתי את חיי ואיני כותב פה את
מילותיי.
אני צופה בכל זה מתרחש.
השם ממשיך להתגולל בפניי כמו גם כל חיי,
כל רגע ורגע, ואיני מקדיש לכך יותר
מחשבה אף אם המחשבה מנסה להקדיש
אותי לזה ואף להקריב אותי לכך.
להקריב את הצפיה בסרט הנע הזה, צפיה
ללא ציפיות.

האם אתם מבינים את המסר?
כן או לא, אין זה משנה.
איני כותב עבורכם ואיני כותב למעני.
אני כותב כי הגיעה
העת.

הגיעה העת לצפות בעט מורחת את הדיו
ולראות כיצד המיינד מפרש כל מריחת דיו
המתגבשת לצורות (=אותיות) מתוך נקודות
הנשזרות במהירות שכזו על הנייר הממוחזר.

את הספר הזה ואת כל מילותיו כבר קראתם,
כבר קיבלתם, עם כל אות ואות אשר אני
כותב.

יש לנו מחסום בהבנת הבלתי מובן, הנסתר
מן החושים, ובמיוחד ממגבלת ההבנה אשר
הפכה אותנו מחד לנבונים ומאידך לעיוורים.

אנו פוסעים כעיוורים נבונים וחדים בעולמנו
והאינטלקט שלנו מחדד את התודעה כמו גם
פוצע אותנו ומסרב לאפשר לנו לראות מעבר
לנראה,
לחוש מעבר
למוחשי.

כבר כמה שנים שהתרחקתי משמי בדרך
בלתי מתוכננת -
"איך קוראים לך?", היו שואלים אותי
(ועדיין).
"איני יודע", הייתי עונה
(ועדיין).

אותו אינטלקט (מיינד לוגי) לא הבין מה
פשר התשובה הזו, שהרי הוא יודע כי שמי
הינו יניב או יניב גנתון.

את החוויה שחוויתי (ועודני חווה) לא אוכל
להסביר. לא תהיה בכך תועלת עבורכם.

כמו רבים אחרים אתם תנסו להבין זאת
במקום לחוות או להתנסות ולגלות מה
מתרחש בתודעתכם ומה נגלה אל מול עיניכם
מתוך אי
הידיעה.

השם האמיתי שלכם יתחיל להיגלות לפניכם.

השם שכל האנשים יחדיו נותנים לכם, כל
האנשים בנתיבכם בחיים - זהו השם, וגם
לא.

כאן מתחיל ההייטק האמיתי.
הטכנולוגיה הגבוהה באמת מגיחה מן מעמקי
אי הידיעה.

כל ההייטק (IT) אשר קיים בעולמנו החיצוני
כלל אינו קשור לטכנולוגיה הגבוהה באמת.
גם טכנולוגית המידע, IT,
Information Technology,
גם זו אינה מכילה את המידע הטכנולוגי
הקיים בכל אחד
ואחד.

אנו חיים בעולם מלא אשליות, מלא הטעיות
ומלא הסחות דעת.

יום אחד או רגע אחד אולי יתמזל מזלכם
לגלות זאת.

כי אז תגלו שלהרוויח 10,000 יורו ב-3
שבועות או אפילו 1,000,000 ש"ח בשנה או
להיות ראש ממשלה או נשיא ארה"ב, כל זה
כאין וכאפס לעומת הטכנולוגיה האמיתית
שבנו.

האם גלגלי ההבנה שלך עדיין תוקעים
אותך מלנסוע חלק?

האם זה הזמן להיפרד לשלום מהזיית
ההבנה בה אתה שרוי?

האם זה הזמן לצאת למסע להבין את
עצם עצמך ולגלות את שמך האמיתי?

אין ולא תהיינה הבטחות
מסע.

פרק 6 זה על הדרך

הסיפור לא יהיה מעניין אם לא תראו כי זהו רק סיפור, וזה כל העניין.

אכן, ייתכן ותשוו בין סיפורי לבין סיפור דומה, בין סיפורי לבין סיפורכם, ואין זה משנה.

הסיפור פשוט התרחש לו עבורי ויצא לי להיות עד, ער ונוכח לו.

לרוב אדם הסיפור מתרחש אך חומק מעיניו וזהו כל ההבדל.

את גורוג'י, קאילאש נישאד, פגשתי במאי
2012 בטיול הראשון שלי להודו.

האם תוכלו שוב לעצור כעת?
האם אתם שמים לב לגלגלי התודעה שלכם
מתרוצצים ומשווים בין פרט זה או אחר?
האם אתם רואים זאת בחייכם?

אין לכך משמעות אם הפרטים פשוט חולפים
לנגד עיניכם ואינכם רואים את סיפור חייכם.

אין מה להמשיך ולקרוא את המשך
הסיפור.

אין מה להמשיך ולקרוא את המשך הסיפור,
כי הוא סך הכל סיפור, כמו חייכם, כמו כל
רגע בחייכם.

ההבדל היחידי הוא שהוא התרחש עבורי
ויכולתי לראותו, לצפות בו.

שוב, זה הכל.

מ IT עד גורוג'י ומטאג'י, ועדיין לא פגשתי
את מטאג'י בסיפור הכרונולוגי הזה.

איני כותב כעת כדי לרתק אתכם למסעי.
איני כותב כעת כדי לחבר אתכם להורים
ההודיים הרוחניים שלי.

איני כותב כעת כדי להניע אתכם לצאת
מכיסא ה IT בו אתם
ישובים.

אני פשוט כותב -
כמו חיי הנכתבים,
כמו חייכם הנכתבים,
ומזמין אתכם לצאת למסע
מרגע אל רגע
ולצפייה בחייכם הנכתבים.

לא רק בקורס ויפאסנה של 10 ימים.
לא רק ב 90 דקות שיעור יוגה בסטודיו זה
או אחר.
לא רק בטיול להודו.

לא רק "על הדרך".
"זה" על הדרך. כל הזמן.
כל הזמן.

רוב בני האדם שפגשתי כלואים במגבלת
התרחשות החיים והרעש שהמיינד שלהם
מפרש מחווית החיים.
זה תמיד היה פשוט, וזה תמיד יהיה
פשוט.

את גורוג'י פגשתי ב-2012 אחרי שהתפטרתי
מ"מטריקס IT" וקניתי כרטיס להודו, לחצי
שנה, או ל-6 חודשים, איך שתרצו לספור
זאת.

אז עוד לא ידעתי שהוא מחכה לי עם
הטאבלה שלו בחדר קטן בבאגסו
(דרמסאלה), ושצטרך לעבור את חיידק
הג'יארדיה וטרם בן 10 ימי ויפאסנה ופגישה
עם ויקטור המקסיקני שניגן על גיטרה
חשמלית ללא מגבר את
"Saturday Night in San Francisco"
של אל די מיולה וג'ון מק'לפלין על ספסל
צופה לעמק ולקח אותי לבאגסו.

5 ק"מ הליכה אחרי 10 ימים שלא זזתי
מהחדר פרט לשירותים ולאכול יוגורט
במסעדה מעל
החדר.

10 ימים של חווית הודו טיפוסית ואז 5 ק"מ
בכוחות מיוחדים לפגוש את אותו נגן טאבלה
בבאגסו, 5 ק"מ של הליכה, כי הגורל מכריע
ברגעים שכאלו.

זהו רק סיפור, אל תשכחו, אבל זה הסיפור
"שלי", ו"אני" צופה בו וזה כל ההבדל.

האם אתם צופים בסרט שלכם?
האם אתם רואים את הכתוביות?
כל ורגע ורגע ניתנת לכם הזדמנות.

כמה רגעים ביום אחד שלכם?
איני יודע.

פרק 7 השיגעון הגדול

היו לפניי ויהיו אחריי.
אז מה ההבדל?
מה מביא אתכם לקרוא
את מילותיי כאן?
מה מביא אותי לכתוב
לכם כאן סיפור שרבים
מכם מכירים כבר?
איני יודע.

ב 2015 נכנס חלק ממני לתהליך הקרוי משבר
ויש אף יאמרו רגשי ומנטלי, ויש שידרגו
אותו על סולם כזה או אחר.

עמדתי להיהפך לאב.
להוסיף עוד שם תואר לשק השמות.

ביולי 2015 נתקלתי בעיצוב האנושי והמסע
שלי המשך לעבר הלא
נודע.

הבטן הפכה שוב להיות מקבלת ההחלטות שלי.
הגורו הפנימי שלי.

באוקטובר 2015 שכרתי ברישיקש, הודו, קומה, שני חדרי שינה, מטבח, והזמנתי את גורוג'י לסייע בתהליך שלי.

חודש שלם הוא היה עימי ברישיקש, מוציא שאריות DNA מתוך הגֶנום שלי בכפפות של משי.
חודש נוסף הייתי עימו ועם אשתו, מטאג'י, בווראנסי.

חודשיים של ניקוי עשבים רגשיים ומנטליים שוטים אשר שתו בהצלחה רבדי אנרגיה ממני במשך כמה שנים.

גורו, האחד שמגרש את החושך.
מאוד פשוט.
לא חליפות ולא גלימות,
לא יוגה או מדיטציה,
לא כותרות ולא כתרים.

לי היה המזל -
להיות במקום הנכון, בזמן הנכון,
עם הכוחות הנכונים -
כדי לצאת מהתרדמה ולהתעורר.

לא קיבלתי מהם שם חדש.

עדיין נקראתי, ועודני, בפיהם -
יניב-ג'י.

אך קיבלתי אפשרות חדשה.
לצפות בחיים שלי.

אכן, העיצוב האנושי משחק תפקיד מהותי -
גורו פנימי.

אך אנו חיים במארג אנושי של מפגשים אחד
עם השני.
את אמנות ההקשבה למדתי לשכלל דרך
גורוג'י ומטאג'י.
את אמנות ההמתנה וההתבוננות.

אכן, הויפאסנה כבר היתה שם וגם היוגה.
אך יש אנשים שכמו באים עם מגל מימים
ימימה ויודעים להתכופף לעברנו ולנכש את
העשבים השוטים
בחיינו.

הבת שלי נולדה בפברואר 2016.
ראיתי אותה בפעם הראשונה בפברואר 2019.
ביומולדת 35 שלי, ביומולדת 3 שלה.

בספטמבר 2016 אבא שלי נהרג בתאונת
אופנוע בהיותו כמעט בן 66.

זה רק עוד
סיפור.

אלו רק צלילים וצורות הנאספים, וחוויות אל
רגעים.

כולם נאספים בתוך זכרוני.

כולכם נאספים בתוך זכרוני.

כולכם מקבלים את אותו רובד של הוויה

בחיי כמו כל אחד אחר בחיי -

אמא, אבא, גורו, הבת, החברה, האח,

האורח, הבורח, הצוחק והשמח.

גם אם לרגע אחד תוכלו לחוות זאת בין

הצורות השזורות בספר זה, בסיפור זה,

עבודתם של כל הדמויות

נעשתה.

פרק 8 תם הטקס

אתם עדיין פה?

אני עדיין פה?

אזי בוקר לנו או זמן טוב לנו באשר נהיה.

אם אתם מחפשים לוגיקה או רציונליות אתם יכולים לספור עד מספר הפרקים המצויים כעת.

שם, בינתיים, אנו שומרים יחד על סדר כרונולוגי רציף.

המון הגיון קיים גם בכל מילה הכתובה עד כה ולקוחה או רשומה במילון השפה העברית.

אף אחד לא יפתור לכם את חידת חייכם, אך יהיו אנשים שיחייכו לעברכם ויהיו אנשים שיחכו לכם.

”גשר המחכים

והמחייכים”.

אזי אתם עוד פה בזמן הזה?
תם הטקס.

שלוש שנות המתנה לראות את הבת שלי
בפעם הראשונה.
שלוש שנות המתנה לעשות טקס שחרור
הנשמה של אבי, עידו גנתון, ושל אבות
אבותיו ואמהות אמהותיו, ועוד צדדים באילן
המשפחתי.

טקס של 16 יום בווארנסי, הודו, עם גורוג'י
ומטאג'י בא לסיומו.

מ IT אל גורוג'י ומטאג'י.
תם הטקס.

אם לא "הבנתי" את הטקס אך מצאתי את
עצמי עושהו ופועל בסדרו, כיצד אוכל
להסביר לכם את חיי ואת חייכם ואת חיינו?
איני יודע.

אך תם הטקס.

נסגר בקרוב מאוד שער על העידן הלוגי
והרציונלי.
זהו הזמן ללכת לאיבוד בג'ונגל התודעה
בצורה מודעת לחלוטין.

שם ייתכן ואעזור לכם, ייתכן ואהיה לכם
לפנס ביס קטן.

תם הטקס.

"שכח הגיונותיך ועוף על שגיונותיך", כתב
אבי.

”הו ג’יני מתוק, שאני מעבר לרכסי הרים.
אולי אמצא את שחשקה נפשי.”
הוסיף וכתב.

תם הטקס אבא יקר,
זמנך למצוא היכן שחשקה נפשך.

אנחנו מתקרבים לעידן שהנפש העדינה שלנו
כמהה לו זמן מה.

אתם נדרשים ללכת לאיבוד מוחלט ולשכוח
הגיונותיכם ולגלות מהו השגיון הזה שלכם,
המוביל אתכם בדרך שלכם, בדרך ההגיונית-
שגיונית שלכם, ולא של אף אחד אחר, לא
של אמכם, לא של אביכם, לא של הגורו
שלכם, לא של דתכם, לא של תרבותכם.

מ IT אל גורוג'י ומטאג'י כדי שגם כל זה
ימות ויסחף בנהר הגאנגס.
אין עוד מלבדו.
הוא שוכן בתוכם.
תמיד שכן ותמיד המתין.

תם הטקס.

נותר לכם להתבונן פנימה.
הו ג'יני מתוק.

שיער וזקן שקוזזו וגולחו.
גשם זלעפות ששטף את כל
זיכרון העבר.

הליכה בשגיון סביב אלפי אלפי הודים,
גברים הודים, בתאריך -
2019-ספטמבר-28.

למה? לא יודע.
ויש שינסו לספר ולתאר ולהסביר.
יש.
ואני איני.

גשם הזלעפות, הכומר הוודי ההודי, מטאג'י
וגורוג'י, וג'יני מתוק
מתבונן.

שבעה עלים, שבע כוסיות חרס, דבש
ותפוחים, בננות, ואלפי אנשים ומיליוני
טיפות גשם ותפילות לא ברורות באוויר, כי
כך.

הו ג'יני מתוק, תם
הטקס.

טבילה בגשם זלעפות בנהר הגאנגס, הלוך
ושוב, ואנשים עושים זאת עבורי, עבורכם,
עבורנו.

הכל מטונף ומלוכלך, וטהור ונקי, ומזויף
וכנה, ואנושי וטבעי, ויקר וזול.

הכל מושלך על הרצפה ונשטף בנהר.
כל המוסריות וכל הדאגה, כל הכאב וכל
השמחה.

התבוננות, הו ג'יני יקר.

זהו רק עוד סיפור מתוך
אלף סיפורי לילה ולילה.

לילה, הבת
שלי.

שלוש שנים המתנתי עבורך
ובאת.

אבא, עידו שאינו
יודע,

שלוש שנות המתנה ותם הטקס.

וזה הכל.

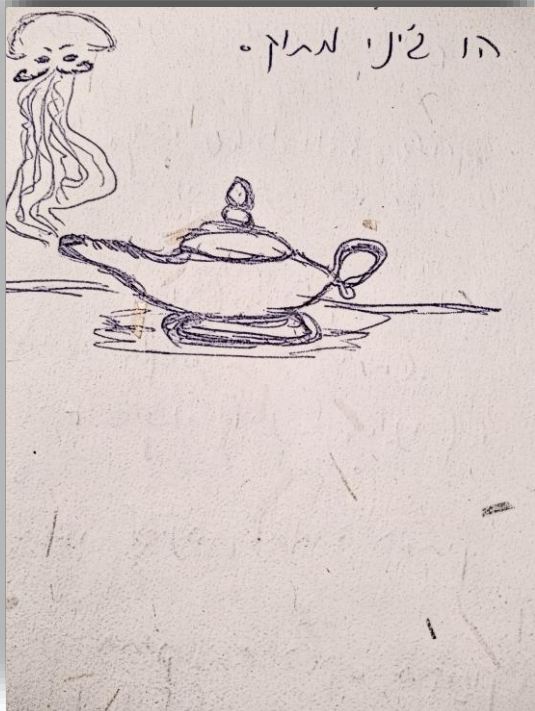

”יש לי סיכוי להינצל, אני יודע.”
(אביתר ממשפחת הבנאים).
יש לכם סיכוי להינצל, אני לא יודע.
זה מעבר לפינה, ותמיד המתין לכם.

הו ג'יני מתוק, תם הטקס מהגיון לשגיון, ותו
לא.

היום ראש השנה התשע"ט -
תש עט.
עוד לא תש בוחו של העט.
מגיע הערב טקס
נוסף.

הו ג'יני מתוק.

פרק 9 מכאן ועד לשם

IT מייצג אובייקט אחד.
גורוג'י ומטאג'י מייצגים אובייקט שני.
זה מסע מאובייקט אחד לשני.
מסע בין שתי נקודות.
מסע בין התחלה לסוף.
מסע בין חיים למעגל.
מסע בין מוות לקו.

בשלב מסויים גם נכתב לו סיפור המסע -
מגורוג'י ומטאג'י אל מרכז הג'י.
אך לא כעת.

מרכז הג'י שלי עודנו לא משרת אתכם.

גם יום זה יגיע ואז ייתכן כי סיפור זה גם
יבוא בפניכם.

ניתנת לכם כאן הזדמנות לקרוא.
ניתנת לכם כאן הזדמנות לקרוא דרור לכל
שאיפותיכם.
להכניסן לשק ולקשור בחבל ולהניח
בטקסיות בנהר הגאנגס, בנהר הירקון, בנהר
הריין ההולנדי או בנהר שמחוץ לביתכם.

אני אובייקט הנע בין אובייקטים.
מעגלים, קווים
ונקודות.

המסע הגיאומטרי לעיתים מפגיש בינינו.
אם יש צורך ואם מגיעה העת.
העט מחליטה מה לרשום ומה להביא בפניי
ובפניכם.

המכירים אותי יודעים על הסיפור מ IT אל
גורוג'י ומטאג'י.

זהו רק סיפור, כמו חייכם, דמיונות שווא,
הלצה מציאותית שכזו.

ישבנו פעם לשולחן הישיבות בחיפה, בחברת
הספנות.

המטריקס תמיד היווה אשליה וגבה קורבנות
כמו שיצר חיים, מסר כספים ומשך כיסופים.

ישבנו פעם לשולחן התפילות בגשם זלעפות
עם כומר הודי ועם מטאג'י וגורוג'י וטבלנו
לרגע בנהר התודה והתודעה.
המטריקס תמיד היווה אשליה וגבה קורבנות
כמו שיצר חיים, מסר ספים ומשך סופים.

שולחן זה או אחר היווה תפאורה אל מול
עינינו.

לא הבנתי אתכם אז ואיני מבין כעת.
כעת אני מקבל ונכנע ורואה.

אני רואה את עצמי.
אני רואה אתכם.
אני רואה את העולם.
העולם רועה אותי.
העולם רועה אתכם.

אם האגו שלכם לא מאפשר לכם לראות בכם
כבשים, לעולם גם לא תהיו הנסיך הקטן
זהוב השיער.

אני כבש ונסיך קטן.
אני שושנה ורואה חשבון.
אני מדליק פנסים ואני המטוס שהתרסק
במדבר.

בכל העולמות ביקרתי וגם אתם.

כשהבנה תיפסק ייתכן ויחכו לכם שם
גורוג'י ומטאג'י,
אבא ואמא שלכם.
הם תמיד היו
שם.

הם הולידו אתכם והביאו לכם חיים.
הם קברו את חייכם הקודמים וציוו אתכם
לחיים של סבל.

השחרור כמו שאינו תלוי בכם, תלוי על
צווארכם כתליון.

זה אפשרי. מאמינים?
לא מאמינים בי או בסיפור, אתם מאמינים
לכל אחת מן האותיות שנכתבו פה.

מ א' ועד ת'
מ IT אל גורוג'י ומטאג'י.

אתם מאמינים לסיפור חייכם באופן כל כך
הדוק, הכי דתי שיש, הכי עמוק שיש, הכי
אחוז
שיש.

יום אחד תראו זאת ואז תוכלו לצאת לרעות
באחו את שאר הכבשים עד שירד הגשם
ותהפכנה הכבשים לרועים ושוב לכבשים
ושוב לרועים.

אתם מאמינים כי זה אפשרי?

אם לא, אתם יכולים לעצום את עיניכם
ולדמיון חיים
מ IT אל גורוג'י ומטאג'י.

אם כן, אתם יכולים לעצום את
עיניכם ולדמיון חיים
מ IT אל גורוג'י ומטאג'י.

אתם יכולים לדמיין את חייכם
מ- "זה" ועד ל"הוריתכם",
מ- "רגע" ועד ל"אחר כך",
ממני ועד אליכם.

אתם יכולים לפקוח עיניים.
הגענו לנקודה.
יום אחד גם אתם
תרעו את הנקודה.
יום אחד אהיה
הכבש שלכם.

באהבה,
הנסיך

הקטן.

פרק 10

קיבלנו ציון מושלם
עבור המסע הזה.
י' פרקים על י'.

אשאיר 3 דפים
ריקים.
בכל ספר ובכל סיפור.

עבורי
עבורכם
ועבור גורוג'י ומטאג'י.

זה הכל.

שלכם,

המדבר.

מ דו

אל
גורוג'י
ומטאג'י

